

Libris

Respect pentru oameni și carte

Alex Cuc

COLȚI-LUNGI

Uniunea triburilor

FANTASY

ALL

Alex Cuc

COLȚI-LUNGI

Uniunea triburilor

16-1251-058

www.libris.ro

UNU

Fără-Gură alerga cât putea de repede, cu toată agilitatea trupului său suplu. Evita cu ușurință lianele care urcau și coborau, apoi, până la pământ, sărea sprinten peste rădăcinile încâlcite și se strecu ca o umbră printre trunchiurile copacilor. Știa că venise momentul. Că Burțile-de-Şopârlă erau aici și că războiul sosise odată cu ei.

Marea-Căpetenie prevăzuse toate acestea când le vorbise membrilor tribului despre păduri și despre spiritele care vor înceta să-i mai protejeze, despre Burțile-de-Şopârlă, ale căror fire aveau să-i împingă mereu de la spate, tot mai departe în junglă. Le spusese și despre cum aceștia apăruseră pentru prima oară, cu veacuri în urmă. Fețe palide de strigoi, cu inimi lacome...

Bărcile lor enorme înaintaseră în susul râului, căutând râvnitul metal galben. Purtau măști lucitoare și coifuri ascuțite. Mereu în căutarea metalului galben... Unii dintre membrii tribului erau de părere că îl

mâncau – cum altfel s-ar fi explicat o asemenea foame?

Numai Marea-Căpetenie putea să priceapă o aşa ciudătenie, Dha'ba'ta să-l binecuvânteze!

Vreme de zile, apoi de săptămâni întregi, Burțile-de-Şopârlă își continuaseră călătoria, până ce râul larg se împărțise în alte zeci de râuri mai mici și din nou în altele, ca milioanele de vene ale unei creaturi verzi și uriașe. Burțile-de-Şopârlă se speriaseră, începuseră să se îmbolnăvească, dar lăcomia continua să-i împingă prin junglele neștiute ale imensului continent nou, doar pentru a găsi noi ape, noi păduri și boli cu care nu se mai confruntaseră. Ar fi vrut să se opreasă, dar era peste putință. Prea mult își doreau metalul galben! Pătrunseseră și mai adânc în junglă, până când, în sfârșit, după nenumărate zile, în mijlocul întinderii împădurite, ajunseseră la terenurile de vânătoare ale tribului Jagudo. Sosirea lor era anunțată de tobe ce răsunau din podișurile joase și din văi, chiar și dinspre dealurile îndepărtate care se ridicau la apus. Străinii îñarmați nu erau bine-veniți pe malurile acestui râu.

Burțile-de-Şopârlă întâlniseră multe triburi înainte de a ajunge la Jagudo. Uciseseră mii de războinici și luaseră în sclavie sute de femei. Pe tinerii puternici îi păstraseră pentru munci dintre cele mai grele, iar pe femeile tinere și frumoase, pentru plăceri îñspăimântătoare. Pe ceilalți băstinași îi omorau pe loc. Cei care supraviețuiau erau, însă, ca și morți.

Dar acum merseseră prea departe. În pădurea Jagudo trăiau regi. Toți, în afară de Burțile-de-Şopârlă, îi cunoșteau și tremurau la auzul numelui vânătorilor de

capete, care luptau întotdeauna până la moarte. De-a lungul țărmurilor râului lor, în spatele copacilor, chipuri picătate, gata de război, priveau bărcile enorme, aşteptând ca ele să se opreasă. Și bărcile uriașe se opriseră.

Fără-Gură alerga pe ultima pantă, dublându-și efortul, ca să poată fugi la fel de repede. După atâtea zile, simțea că destinația sa se afla la o distanță de numai câteva secunde.

Burțile-de-Şopârlă ajunseseră la mal. Aveau picioarele acoperite de piele neagră și fețele ascunse în spatele metalului. Erau gata de luptă. La început s-a auzit șuieratul săgeților otrăvite ale sarbacanelor¹, iar săgețile se înfipăseseră în carne, făcându-și loc prin deschizăturile înguste ale armurilor ușoare. Apoi a răsunat zbârnâitul adânc al săgeților lunghi, care pătrunseseră în ochi, în coate și în umeri. Apoi vâjâitul sulițelor, urmat doar de tăcere, pentru că Burțile-de-Şopârlă fuseseră omorâți cu toții.

Nu, își amintea greșit. Unul rămăsese în picioare, șeful Burților-de-Şopârlă. Cei din tribul Jagudo nu îl omorâseră, pentru că în orice bătălie trebuia să aibă loc o luptă vitejească de macete. Războinicul alb ca un strigoi își îngropase cizmele lucioase în nisip și își întinsese sfidător sabia înspre junglă, aşteptând.

Marea-Căpetenie sărise jos, de pe o creangă înălțată deasupra malului. Întreaga sa față era acoperită, ca întotdeauna în timpul luptelor, de masca de război. Colții lunghi țășneau în sus din gura căscată a măștii. Cu

¹ Sarbacană, tub lung și drept cu ajutorul căruia pot fi lansate proiectile de mici dimensiuni; în lumea arabă era folosit pentru aruncarea substanțelor incendiare asupra inamicilor. (N. red.)

maceta în mâna, se apropiase de Burta-de-Şopârlă și îl privise îndelung, dându-i șansa să atace primul. Șeful Burților-de-Şopârlă făcuse prima mișcare, dar era prea slab și prea lent pentru Marea-Căpetenie, care îi evitase sabia cu ușurință, lovise o singură dată cu maceta și lupta era încheiată. Apoi se întorsese în pădure, cu țeasta acoperită de fier a dușmanului legănându-i-se în mâna, în timp ce trupul Burții-de-Şopârlă zacea pe mal, ca un gândac mort în cochilia-i lucitoare.

Oh, da! Marea-Căpetenie le spusese despre mariile bătăliei și le mai spusese că acele zile se vor întoarce, iar Fără-Gură se bucura, pentru că era Jagudo și orice Jagudo trăia doar pentru a lupta și pentru a lua capete.

Fără-Gură ajunse în capul dealului și înlătură ultima barieră de vegetație. Brusc, i se tăie răsuflarea: ceea ce vedea îi depășea cele mai sumbre așteptări. Acolo, jos, era efectul magiei negre, nu încăpea îndoială: uriașe roți-de-fier, case-mergătoare, sute de Burți-de-Şopârlă. Asemenea unor termite, înlocuiau jungla cu o cangrenă de pământ galben, pe fundalul sunetelor de mașini, al strigătelor și al hohotelor de râs. Lăcuste care rodeau copaci și îi tărau undeva, departe, unde erau tăiați în bucățele mici. Pentru ce?!

Nimic nu se schimbase. Burțile-de-Şopârlă păreau să fi uitat de metalul galben, iar acum tânjeau după jungla însăși. Aceeași lăcomie devoratoare, dar o nouă poftă. Burțile-de-Şopârlă erau aici, războiul era aici, și Fără-Gură simțea un val de emoție ce se ridica din adâncul pieptului. Se întoarse și alergă în josul dealului, rapid ca întotdeauna, sau poate chiar mai rapid, pentru că

Resp ceea ce văzuse îi dăduse energia și elanul de care avea nevoie. Deodată, se opri printr-o alunecare, căzu în genunchi și începu să sape în pământ cu mâinile, scoțând la iveală o tobă mare.

Odată ce începu să răsune toba sus, deasupra capeteelor oamenilor, mașinăriile și drujbele se opriră una câte una. În timp ce muncitorii ascultau cu atenție, de parcă ar fi deslușit câte ceva din ce spunea toba, unii dintre ei murmurară:

— Jagudo...

Cartierul era periculos pentru o americană Tânără și atrăgătoare. *Chicos* intoxicați zdravăn cu alcool și prostitute cu fuste scurte și machiaje ieftine. Pești în cămăși nespălate și drogați cu ochii goi. Un amalgam de sărăcie și de viciu, într-un colț al unui oraș sud-american aglomerat. În toată această mulțime, blonda Sarah nu putea trece neobservată.

Își aruncă privirea spre bucata de hârtie pe care o ținea îngropată în palmă, apoi păși către intrarea barului din dreapta. Da, din păcate nu greșise. Oftă și intră. Sarah avea sentimentul că barul avea să fie chiar mai rău decât străzile și, în momentul în care ușa se trânti în urma ei, își dădu seama că avusese dreptate.

Fumul era gros, gesturile oamenilor – neobișnuite, iar chipurile lor păreau ieșite din manualele de criminologie. O urmăriră cu priviri suspicioase în vreme ce căuta rapid o masă liberă. Era prea de tot să rămână în

Respect picioare, aşteptând ca o fraieră și atrăgând atenția tuturor. Nu că nu s-ar fi uitat deja toată lumea la ea, oricum. Privi spre ceas, sperând că nu greșise ora, pentru că în mod cert locul îl alesese greșit.

Când, în sfârșit, îndrăzni să-și ridice ochii, un tip se aşezase deja în fața ei.

— *Señorita Sarah Reed?*

Vocea era răgușită, cu accent latino. Bărbatul se integra perfect locului: metis cu ochi șireți, îmbrăcat cu un maiou lejer.

— Domnul Dominguez?

Bărbatul aprobă; Sarah nu se putea hotărî dacă să se bucure sau să se îngrijoreze că își găsise ghidul. Nu se aşteptase la cine știe ce finețe din partea unei călăuze amazoniene, dar...

— *Señorita, e o placere să te cunosc...*

Dacă spera cumva să o cucerească imediat cu zâmbetul lui viclean, se însela amarnic.

— Presupun că Dominguez e un nume împrumutat, nu? Aveți și un nume nativ?

— Un nume nativ?

— Un nume... își drese Sarah vocea, puțin stânjenită. Un nume... indian. De vreme ce v-ați petrecut toată viața cu tribul.

Ochii lui Dominguez rătăciră în jur.

— Da, sigur. Mi se spune Lupul Singuratic, *señorita*.

— Bine, Lupule Singuratic. Când crezi că mă poți duce în junglă?

— Chiar acum, dacă vrei, *señorita*. Curând, foarte curând. O să te duc la ultimii vânători de capete din

întreaga lume! O să scrii un articol bun de tot. Promit. O să fii faimoasă în America.

Rânji larg.

— Dar înainte de asta, avem nevoie de bani, să ne pregătim. Ai adus?

— Am adus, îl imită ea – chiar începea să-i displăcă tipul.

Sarah își vârî mâna în poșetă. Dintr-o dată, Dominguez se aplecă peste masă, apropiindu-și fața nebărbierită și asudată de chipul ei.

— Nu aici, șopti el. Nu vezi ce fel de oameni sunt în jur? La toaletă!

Se ridică și o trase și pe Sarah cu el. O apucă de încheietura mâinii, poate un pic cam tare, și o conduse spre ușa toaletei. În timp ce era trasă înăuntru, Sarah fu străfulgerată de un gând. Dar ușa se închise cu zgomot în urma ei.

— Nu există lupi pe Amazon, spuse ea.

Dominguez blocă ușa, apoi se rezemă de ea și zâmbi. Numai că era un rânjet galben și crud. Mai avea puțin și afacerea îi reușea.

— Cine naiba știe? Eu unul n-am ieșit niciodată din oraș. Hai, *los dineros*²!

Văzând că Sarah ezita, se încruntă. În semiobscuritatea locșorului mizerabil, ea înțeleseră dintr-o dată că o despărțea jumătate de glob de New York și că nu era nici pe departe în siguranță.

— Da, OK, sunt aici.

² Banii (lb. spaniolă în original).

— Câți ai? se interesă Dominguez, cu ochii scăldați, parcă, în lăcomie.

— Cinci mii, am cinci mii...

Dominguez o izbi de faianța rece. Peste umărul lui, Sarah fu surprinsă să vadă alte două siluete care așteptau în tacere. Era de rău.

— Ti-am zis să-i aduci pe toți, scuipă Dominguez.

— Și tu ai promis că mă duci în junglă!

— Ești deja în junglă, *gringa*³!

Apoi se auzi o bătaie bruscă și energetică în ușă. Cu Sarah imobilizată la perete, Dominguez le aruncă o privire prietenilor săi. Unul dintre ei ridică din umeri.

Sarah îngheță auzind familiarul accent american.

— Dă-i drumul de-aici, sunt ocupat! strigă Dominguez. Am mâncat niște chili stricat aseară!

Își arătă dinții pătați de tutun prietenilor; rânjiră și ei, amuzați.

Sarah simțea o dorință nebună să țipe după ajutor, dar înainte să scoată primul sunet, degetele lui Dominguez îi înconjurără gâtul.

— Dacă zici ceva, îți smulg capul de pe umeri, m-ai înțeles?

Iarăși bătaia la ușă.

— Trebuie să fac pipi! anunță vocea americană de afară.

Unul dintre prietenii lui Dominguez crăpă ușa:

³ *Gringa, gringo* – termeni folosiți de populațiile latino-americane pentru a descrie o femeie străină, respectiv un bărbat străin, vorbitori de limba engleză. De cele mai multe ori, este vorba despre americani. (N. red.)

— Tu ești chiar idiot?

Cu un trosnet cumplit, uşa fu împinsă spre el. Îl lovitare, lipindu-l de perete. Picioarele se clătinără sub el, apoi îl lăsară genunchii și alunecă în fund, pe gresie.

În pragul ușii nu era niciun american. Sarah văzu un localnic înalt și musculos, cu părul lung. Pantaloni de armată și teniși de cinci dolari, tricou alb, simplu și tatuate tribale pe antebrațe. În mâna stângă ținea o pungă de supermarket: „Vă mulțumim că ați cumpărat de la...“

— Vreau să fac pipi, îi explică necunoscutul lui Dominguez.

Dominguez scoase un cuțit.

— Ar fi trebuit să te duci la toaleta femeilor, șuieră el printre dinți.

Dar primi o talpă în piept, care-l trimise prin uşa unei cabine de veceu. Ateriză pe vas cu un zgomot prelung.

Prietenul său șarjă ca un taur și străinul balansă punga de plastic. Înăuntru era ceva tare, care pocni sec la impactul cu craniul adversarului. Acesta căzu ca un bolovan.

Străinul se întoarse spre femeie:

— Sarah Reed?

„De unde îmi știe numele?“, se gândi Sarah și dădu din cap hipnotizată. În spatele lui, însă, era deja Dominguez, cu fața schimonosită de ură. Văzându-l că ridică încet cuțitul, ochii americanei se măriră de frică.

Necunoscutul se întoarse rapid ca fulgerul și lama lată a macetei se opri la jumătate de centimetru de față lui Dominguez. Ca într-un dialog mut, Dominguez lăsa cuțitul să cadă și maceta se retrase prompt.